

BB SCUDERIA GIANNI

TEAMOVÉ NOVINY 5/2006

Září 2006 aneb 2 závody v jednom týdnu

Nějak nám ten letošní podzim strašně rychle utekl. Za celý rok jsem se nestihl pořádně uvelebit v závodní sedačce a pak přijde konec září a sedám z auta do auta a pádím na plný plyn. Když pak ještě odšroubuju Příbram, najednou zjistím, že poslední měsíc utekl snad na jedno, dvě nadechnutí a dojmy z odjetých závodů se pomalu začínají vytrácet. Abych ale začal popořádku. Prvním ze dvou závodů, které jsme odjeli během posledního zářiového týdne, byly Běšiny. Tak dlouho jsem Honzovi líčil přednosti této akce, až neodolal a nechal se po přesně dvou letech opět zlákat k usednutí na sedadlo spolujezdce. Hodně mi v lákání pomohlo to, že jsme mohli jízdu pojmenovat jako vzpomínkovou. Startovali jsme totiž s pickupep z Mariánskolázeňského Autospektra, s nímž jsme se před lety měli oba možnost svést a rádi na tyto dávné časy vzpomínáme.

Jízdu jsme začali neslavně, když mi už cestou z Mariánek, ve chvíli, kdy jsem zkoušel, co si s autem mohu dovolit, upadlo levé zadní kolo a odkutálelo se do škarpy. Sice mě to dost překvapilo, ale poté, co jsme ho přišroubovali zpátky, už jsem na to koukal s humorem. Trochu ironickým, ale humorem. Toto drobné zaškrbnutí den před závodem bylo jedinou tmavší tečkou na jinak bezvadném svezení. Oproti minulým srazům jsme tentokrát v Běšinech nenocovali. V pátek jsem měl dlouho do noci práci v dílně a na sraz tak vyrazil až v sobotu ráno. Moc jsem se nezdržoval a hned po přejímkách vyrazil vyhlížet Honzu, abychom sjeli napsat rychlostky. SKODATEamáci pro nás opět připravili 3. Již léta známou poloslalomovou na letišti v Beňovech a 2 nové poblíž Strážova, o kterých Roman pěl chválu již několik týdnů dopředu. Moc jsem mu nevěřil, ale když jsme je začali najíždět, zjistil jsem, že má nedůvěra v jeho chvalozpěv byla neoprávněná. Rychlostky byly sice kratičké, 1,5 a 2 kilometry, ale technické a na úzkém asfaltu. Moc se nám oběma líbily. A když se Honzovi něco líbí, tak to už musí být. Nedokázal jsem si moc představit, jak se asi pickupep budu s jejich nástrahami vypořádávat. Pickupep měl sice nějaký skrytý potenciál, ale už to nebyla ta raketa, jako před lety a nevěděl jsem jak si budeme stát vůči konkurenci. Myšlenky na to, že to bude zase ostuda někde v půlce startovního pole, se mísily s těmi, že jsme černými koni soutěže. No dobře, asi né soutěže, Bernatik s eresou i Max s turbofavoritem budou asi o kousek rychlejší, ale třídy určitě.

Odstartovali jsme. První rychlostka skončila pomalu dříve, než začala. Dlouho jsem nezavodil, takže jsem začínal zvolna. Projel jsem pár zatáček a byl cíl. Na druhé zkoušce byly nějaké organizační problémy, takže jsme před startem dlouho čekali, než nás pořadatelé vypustí na trať. Nenápadně jsem se vypytał v autech kolem nás, jak rychle ze tu první jeli. Všem jsme dávali. A hodně. Trochu mě to překvapilo, ale asi to nebyli pro nás soupeři. Druhá rychlostka. Technické místo, jedu vlažně. Jsem na sebe trochu naštvaný. Víím, že by to šlo daleko rychleji, ale projevuje se absence letos najetých ostrých kilometrů. Nemám v řízení dostatečnou jistotu, tak všude raději jedu o kus pomaleji, než by se dalo. Myslím, že do práce jezdím ráno svižněji. Přesouváme se do Beňov na trojku. Trojka je známá, ta se netrénuje. Přijíždíme ke startu a ouha. Přes cestu natažené mlíko a pořadatel nám ukazuje, abychom zajeli do dvora, ze kterého je nově start. Vydávám se na trať. Po padesáti metrech je první ostrá levá, kterou se cesta ze dvora vrací zpátky na tu, po které jsme vždycky jezdili. Brzdím, podřazuji, točím volantem, opět brzdím. Silnice mi mizí ze zorného pole. Někdo je to odbočení ostřejší, než jsem čekal. Řadím jedničku a krokem dokončuji odbočení někde na prašné krajnici. Necháváme tam 5 vteřin. Možná víc, kdo ví? Pokračujeme, přijíždíme na letiště. Kosu chci vzít efektně přes ručku. Samozřejmě jsem si to s autem předtím nevyzkoušel a samozřejmě se mi to nedaří. Skoro zastavujeme další vteřiny mizí v nedohlednu. Za cílem se radši na Honzu ne dívám. Stydím se mu podívat do očí, víím, že by mě nepochválil. Návrat do kempu je nádherný. Nejedeme po hlavní z Klatov, ale zadem po tratích klasických Šumavských rychlostek. Přestává mě mrzet, že se místo Mlkázov jedou Beňovy. Tenhle přejezd stál za to.

Odpoledne si trojici rychlostních zkoušek zopakujeme ještě jednou. Samozřejmě se budeme snažit zrychlit, pokud nám to jen pseudosériový pickupep dovolí. První rychlostka. Vlastně čtvrtá, ale říkáme jí první. Po svižné úvodní pasáži přes Hlouškův můstek odbočení a série pětka na další můstek. V té pravé se najednou pickupep spakuje. Jen vykulím oči a zírám na strom, který mám v zorném poli přesně uprostřed masky. Plně kontra, strom se ani nehne. Zadek opisuje kolem plynulou oblouk. Předek se chytá a upalujeme dál. Zas brzda, na můstek a do cíle. Kdybych to chtěl, určitě by se mi to nepovedlo. Ani nevím, jak jsem to vbral, ale oběma se nám to líbilo. Další rychlostka běží už plynule, ale na start čekáme zas v Beňovech. Dvě auta před námi padají v jediné zatáčce rychlostky do pangejtu. Aspoň jsme si nacvičili nasazování a sundávání přileb. V poklidu do cíle a zas návrat klasickými Šumavskými pasážemi do kempu, kde se začíná zvolna rozbíhat volná zábava.

Nervózně přešlapuji kolem výsledkové tabule. Po první etapě jsme na překvapujícím osmém místě. Ve druhé odstoupil Bernatik a možná ještě někdo. Dál přešlapuji kolem tabule a čekám na výsledky. Jejich zpracování se neuvěřitelně táhne. Nikoho dalšího jsme nepřeskočili, odpadl je Bery. I tak končíme na moc pěkném sedmém místě absolutně a druhém ve třídě. Sice je to nejhorší výsledek, který jsem kdy v Běšinech zajel, ale vzhledem k nárůstu konkurence a syrovosti našeho soužití s pickupepem ho hodnotíme jako velice dobrý. Dobře ho hodnotí i Ota a připouští, že naše spolupráce s Autospektrm by tímto závodem nemusela skončit. No, uvidíme na jaře.
Za SG Jan Šustr

Auto
spektrum 2000 s.r.o.

